

Kapitola 1

Rover upíral pohled na bíle natřenou betonovou podlahu obdélníkové vězeňské cely o rozloze jedenácti metrů čtverečních. Skouzl tak, aby záměrně zavadil o maličko přečnívající zlatý zub ve spodní čelisti. Došel ve své zpovědi k obtížnému místu. Jediným zvukem v cele byly nyní jeho nehty drbající madonu vytetovanou na předloktí. Mladík seděl na posteli šikmo naproti němu v tureckém sedu a od chvíle, co Rover vešel, nepromluvil. Jen příkyvoval a usmíval se tím svým spokojeným buddhovským úsměvem, pohled přitom upíral do nějakého bodu na Roverově čele. Mladíkovi se říkalo Sonny a povídalo se o něm, že jako teenager zabil dva lidi, že má zvláštní schopnosti a že jeho otec byl zkorumpovaný policista. Dalo se těžko usuzovat, jestli mladík naslouchá – zelené oči a většinu tváře měl ukryté za dlouhými mastnými vlasy –, ale to nebylo až tak důležité. Rover toužil jen po rozhrěšení a po Sonnyho obvyklém požehnání, aby zítra mohl bránu věznice s ostrahou nazývané Staten, tedy Stát, opustit s pocitem očištění. Ne že by byl věřící, ale člověku to jistě neuškodí, pokud má v úmyslu leccos změnit, upřímně se pokusit o normální život. Nadechl se:

„Myslím, že byla z Běloruska. Minsk leží v Bělorusku, že jo?“ Rychle vzhlédl, avšak mladík neodpověděl.

„Nestor jí říkal Minsk,“ pokračoval. „A nařídil mi, abych ji zastřelil.“

Zpovídat se někomu s natolik vygumovaným mozkiem mělo tu výhodu, že zpovědníkovi samozřejmě v hlavě neutkvěla žádná jména ani události, bylo to jako mluvit sám k sobě. Patrně právě proto vězni ze Staten upřednostňovali tohohle mladíka před knězem nebo psychologem.

„Nestor držel ji a osm dalších holek pod zámekem na Enerhaugenu. Východoevropanky a Asiatky. Mladé. Teenagerky. Teda doufám, že byly aspoň teenagerky. Minsk byla ale starší. Silnější. Dokázala utéct. Než ji dohonil Nestorův čokl, doběhla do Tøyenského parku. Ten čokl byl taková ta argentinská doga, znáš tu rasu?“

Mladík neuhnul pohledem, zvedl však ruku. K vouse. Začal si ho pomalu mnout mezi prsty. Rukáv velké špinavé košile se mu povytáhl a odhalil strupy a vpichy. Rover mluvil dál:

„Velký bílý bestie. Zabijou všechno, na co majitel ukáže. Plus sem tam něco, na co neukáže. V Norsku jsou samo nezákonný. Dovází je sem z Česka jeden kynolog z Rælingen, co je registruje jako bílý boxery. Byl jsem u toho, když si k němu Nestor jel pro štěně. Přes padesát hadrů keš. Ale to štěně bylo tak děsně sladký, až si člověk nedokázal představit, jak by mohlo...“ Rover se zarazil. Věděl, že o tom psisku vykládá jen proto, aby oddálil to, kvůli čemu sem přišel.

„No to je fuk...“

To je fuk. Rover hleděl na tetování na svém druhém předloktí. Katedrála se dvěma věžemi. Každá symbolizovala jeden odpykaný trest. No to je fuk, ani jeden z nich nemá beztak s tímhle tím nic společného. Dodával do motorkářského klubu pašované ruční zbraně a ve své dílně je potom drobátko upravoval. Na to byl šikovný. Až moc šikovný. Tak moc šikovný, až přestal být nenápadný a chytili ho. A každopádně natolik šikovný, že si ho Nestor po odpykání prvního trestu vzal